

Svar på spørgsmål

Konturerne af Trumps internationale politik

Spørgsmål:

Den tidligere amerikanske administration opnåede et af sine vigtige resultater tæt ved afslutningen på sin periode: overgivelsen af Aleppo til det syriske regime. Den afgående administration fulgte en plan i Syrien, som først er begyndt at bære "frugt" i overtiden. Hvordan forventes Trumps politik at være i forhold til at bygge videre på disse "frugter" i Syrien, nu hvor hans administration er blevet indsat d. 20.01.2017?

Kan man derudover tegne et generelt billede af Trumps internationale politik i forhold til Rusland, Kina og EU, særligt Storbritannien? Og hvad er forklaringen på den tiltagende voldsomme og skamløse sprogbrug fra Trump i forhold til Islam og muslimer? må Allah belønne dig.

Svar:

Der ikke er gået lang tid nok, siden Trumps indsættelse som USA's præsident, til at kende hans politik på en nøjagtig måde, og hans udtalelser under valget giver nødvendigvis ikke et fuldstændigt billede af hans reelle politik. Man kan dog alligevel danne sig et billede af hans politik til en vis grad, ud fra hans udtalelser og handlinger under sin korte regeringstid. Ved at tage disse udtalelser og handlinger i betragtning, med bevidstheden om, at den amerikanske politik bliver styret af institutioner, som ikke bliver meget påvirket af præsidenten i indhold, men snarere kun i fremgangsmåde, vil vi besvare spørgsmålene på følgende måde:

Trump's politik i at bygge videre på Obama-administrationens "frugter" i den syriske krise:

1. Det er korrekt at Obama-administrationens politik bar "frugter" ved dens afslutning. Dette fremgår tydeligt af Tyrkiets succes med at presse de væbnede syriske fraktioner. Dette skyldes, at Tyrkiet, under revolutionen og gennem flere år, har opnået stor indflydelse i den syriske opposition, men flere faktorer forhindrede Washington i at udnytte denne indflydelse. Men efter mødet mellem den amerikanske præsident Obama og den tyrkiske præsident Erdogan d. 01.04.2016, og med Erdogans indvilligelse i at efterkomme de amerikanske krav, begyndte Tyrkiet at vende sin position i forhold til den syriske revolution. Tyrkiet vendte Europa ryggen og forsonede sig med Rusland.

Som resultat af dette blev den såkaldte "operation Eufrats skjold" i Syrien skudt i gang d. 24.08.2016. Det var denne operation, der under pres udgjorde det første tiltrækningspunkt for den væbnede syriske opposition, som var loyal over for Tyrkiet. Gennem denne operation blev disse fraktioner presset til at forlade kampen mod Bashar i Aleppo og andre områder. Det tyrkiske pres steg yderligere på disse fraktioner, der fandt sig selv i en situation, hvor de blev afkrævet betaling for den tyrkiske støtte, de havde modtaget gennem årene. Disse fraktioner underkastede sig det tyrkiske pres i afgørelsens time, overgav Aleppo og trak sig ud af byen d. 14.12.2016. Det tyrkiske pres på disse fraktioner fortsatte, og under hårdt tyrkisk pres stod disse fraktioner over for at skulle forhandle med forbryderen Rusland i Ankara og endte med at underskrive en våbenhvile, som den russiske præsident annoncerede fra Moskva d. 29.12.2016, for derefter at gå i gang med forberedelserne til forhandlingerne i den kasakhiske hovedstad Astana d. 23.01.2017.

2. Det fremgik åbenlyst af disse begivenheder, at den amerikanske plan var begyndt at bære frugt. USA fandt ud af, at indflydelsen på de væbnede fraktioner reelt var samlet i Erdogans hånd, og USA fandt dermed vejen til løsningen på problemet med disse fraktioner, som i flere år udgjorde en hård hindring i vejen for forhandlingerne. Tyrkiets loyalitet i at opnå de amerikanske målsætninger med de væbnede fraktioner var grænseløs: Tyrkiet gik fra at være en støtter af disse fraktioner til at være en mægler, og sidenhen en afpresser og forræder, indtil det lykkedes at trække fraktionerne til forhandlingerne i Astana i Kasakhstan. Tyrkiet fortsatte med at påtage sig denne rolle i tjeneste for USA som en loyal følger. Selv efter valget af Trump som den nye præsident, tænkte Tyrkiet end ikke på nogen mulige ændringer i den amerikanske politik efter hans indsættelse.

3. Trump-administrationen er begyndt at plukke "frugterne" af det, som Obama såede i forhold til den væbnede opposition i Syrien. Det betyder, at denne administration er tryk ved den tyrkiske kontrol over disse væbnede fraktioner og ser, at Tyrkiet besidder nøglerne til krig og fred.

Ydermere er væbnet kamp mellem de fraktioner, som deltager i forhandlingerne i Astana, og de fraktioner, som er imod, og som USA kategoriserer som "terrorister", noget som USA ønsker, fordi denne kamp svækker den front, som er imod regimet, og gør vejen nemmere for regimet. Særligt fordi Tyrkiet er begyndt at kategorisere fraktionerne som værende "terrorister" og "ikke-terrorister". Selv visse fraktioner, som Tyrkiet ikke kategoriserede som "terrorister" i fortiden, bliver kategoriseret som værende "terrorister" efter mødet i Astana d. 23.01.2017, og derefter kommer den væbnede kamp mellem "terroristerne" og "ikke-terroristerne" i henhold til kategoriseringen!! I denne forbindelse citerede Reuters en kilde i det tyrkiske udenrigsministerium d. 26.01.2017 for at sige, at Tyrkiet nu kategoriserer "Jabhat Fath Al-Shaam/Al Nusra" for at være "terrorister", selvom denne blev kategoriseret som "ikke-terrorister" før mødet i Astana. Ligeledes udbrød der væbnede kampe mellem fraktionerne indbyrdes, mellem de som bliver kaldt "terrorister" og "ikke-terrorister", hvilket er blandt de "frugter", som USA er begyndt at plukke som resultat af Tyrkiets loyalitet!!

Trump's fremgangsmåde over for Rusland

Trump lokker Rusland med en blød tale, mens han fremsætter reelle og tydelige trusler mod russerne, for at få dem til at udføre den politik, som tjener USA's interesser. Rusland er på denne måde dirigeret af USA fra kulisserne til at bevæge sig med dem, uden en chance for at have initiativretten i det, som bliver besluttet og foretaget, på samme måde som det foregik i Obamas tid. Trump er derfor enig med Obama i målet, som er at tjene USA's interesser, men de er forskellige i fremgangsmåden. Trumps fremgangsmåde er at få Rusland til at nærme sig ham gennem den bløde tale, men på samme tid at føle det enorme pres fra hans side, således at Rusland udfører hans politik, særligt i forhold til Kina. Dette betyder, at Trump ikke bare nøjes med at degradere Rusland til at have Tyrkiet som forhandlingspartner i spørgsmålet om Syrien i stedet for USA, men han tager også påvirkende standpunkter, som ryster den russiske ledelse. Virkningerne af disse standpunkter er begyndt at kunne ses og høres. Af disse kan vi nævne følgende:

1- Grundet den blødhed, som Trump udviste i forhold til Rusland under sin valgkampagne, troede Rusland, at fastsættelsen af datoen for mødet i Astana til efter Trumps indsættelse ville få USA til at vægte mødet højt og derved deltage med en højtstående diplomatisk delegation. Rusland kunne ikke vente med at se Trump blive indsat, i håb om at hans udenrigsminister ville deltage i mødet, og Rusland så frem til at konferencen i Astana skulle være indledningen på omfattende fredsforhandlinger mellem den syriske opposition og Bashars regering, med støtte fra Trump. Dette bekræftes af den nyhed, som BBC rapporterede om den russiske udenrigsminister Lavrov d. 30.12.2016: "*Den russiske udenrigsminister udtalte, at hans ministerium er begyndt på forberedelserne til mødet for en løsning på den syriske krise i Kasakhstans hovedstad Astana*".

Dette skyldes Ruslands politiske ignorance, som får dem til at tro, at Trump støtter Rusland! Således blev USA inviteret til at deltage i konferencen, og Rusland forventede deltagelse fra en højtstående amerikansk delegation, men fik i stedet en lussing, ved at Washington sendte sin ambassadør i Astana som observatør! Således blev forhandlingerne i Astana gennemført mellem d. 23.01.2017 og d. 24.01.2017 uden nævneværdige resultater med hensyn til en våbenhvile... Tværtimod så blev beskydningen af Wadi Burda intensiveret! Og det er selvsagt, at der ikke blev opnået nogen politisk løsning. På denne måde blev forhandlingerne i Astana degraderet voldsomt i forhold til det niveau Rusland ønskede for dem. Udfaldet af forhandlingerne var ikke større end en diskussion om den geografiske firkant, som skulle være omfattet af våbenhvilen!

2- Rusland fik en endnu større lussing end den foregående, da Trump erklærede at: "*Han med sikkerhed vil etablere sikre zoner i Syrien, for at hjælpe mennesker på flugt fra volden i området*" (Reuters d. 26.01.2017). Dette skete uden rådslagning med Rusland: "*Kreml svarede på udtalelserne fra den amerikanske præsident Donald Trump, hvori han understregede nødvendigheden af etablering af sikre zoner, ved at afvise eksistensen af en forudgående koordinering mellem Det Hvide Hus og Moskva om dette skridt. Trump opfordredes til at overveje "de mulige konsekvenser" af denne beslutning. Den russiske præsidents pressetalsmand Dmitry Peskov sagde torsdag, som svar på et spørgsmål om forudgående koordinering mellem den russiske og den amerikanske side: 'Nej, vores amerikanske partnere har ikke rådført sig med os. Det er suverænt deres beslutning. Det vigtige er, at dette ikke fører til en forværring af flygtningenes situation. Det ser ud til, at det havde været nyttigt at overveje alle de mulige konsekvenser.'*" (CNN d. 26.01.2017).

USA opfører sig på denne måde, fordi amerikanerne er sikre på Ruslands manglende evne til at komme med en nævneværdig reaktion, da USA fuldstændigt har viklet russerne ind i den syriske krise, på en måde som gør det svært, endda nærmest umuligt for dem at trække sig ud, hvilket de muligvis drømmer om i Kreml... Rusland har derfor behov for USA til at redde sig ud af Syrien.

3- Formindskelse af den russiske rolle i Syrien: USA's politikker i Syrien, såsom det Trump erklærede omkring sikre zoner, kan udviske den russiske rolle i Syrien og true det indtryk af "mægtighed", som er det resultat, Rusland har opnået gennem den syriske krise! Et af de første tegn på Trumps politik i forhold til Rusland i Syrien er, at han kræver, at Rusland bekæmper "ISIS" på en måde, som truer med at begrænse Ruslands rolle til dette. Og selv hvis Rusland bliver givet en yderligere rolle, vil den være ubetydelig.

På samme tid genoptager USA initiativer på en direkte måde, uden at have behov for at gemme sig bag Ruslands standpunkter. Nogle nyheder er begyndt at påpege denne drejning: Russia Today rapporterede følgende d. 27.01.2017: "*Avisen, New York Times, rapporterer, at den amerikanske præsident, Donald Trump, vil bede Pentagon om at udarbejde en mere defensiv plan for bekæmpelse af "ISIS" i Syrien og en anden plan for "sikre zoner" i løbet af tre måneder. Avisen citerer embedsmænd i præsidentens administration for, at han vil sætte forsvarsministeren til at forbedre en arbejdsplan for Syrien, som kan indbefatte amerikansk artilleri på syrisk landjord eller iværksættelse af angreb med amerikanske kamphelikoptere som luftstøtte til angrebet på landjorden mod "ISIS" højborg i byen Raqqah. Embedsmændene oplyser, at Trump vil bede Pentagon om at aflevere den nye plan i løbet af 30 dage ... Blandt de mulige scenarier som avisen påpeger er større brug af amerikanske specialstyrker og forøgelse af antallet af amerikanske soldater i Irak og Syrien samt at give Pentagon og feltkommandørerne ekstra beføjelser for at fremskynde beslutningsprocessen.*"

Denne politik fordrer en formindskelse af Ruslands rolle i Syrien, og at den nye amerikansk-russiske aftale om Syrien bliver et punkt blandt punkterne på den internationale dagsorden, som man vil forhandle og nå til enighed om. Det vigtigste af disse øvrige punkter bliver spørgsmålet om Ukraine samt russisk tjeneste af amerikanske interesser i forhold til Kina.

Det, som bekræfter denne amerikanske retning i forholdet til Rusland, er Trumps manglende ivrighed for at ophæve sanktionerne mod Rusland: "*Den amerikanske præsident udtalte, at det er meget tidligt at tale om at ophæve sanktionerne mod Rusland*" (Aljazeera.net d. 28.01.2017), samt Trumps manglende forsikring om forbedring i forholdet til Rusland: "*Trump understregede, at forbedring af relationerne mellem USA på den ene side, og Rusland og Kina på den anden, vil være et positivt skridt. Men den nye amerikanske præsident indrømmede, at der er en risiko for, at dette ikke vil ske, mens han påpegede, at han på nuværende tidspunkt ikke ved, hvorvidt relationerne mellem hans land og Rusland vil være "gode, dårlige eller slet ikke eksisterende"*". (Russia Today d. 27.01.2017)

Trump's forventede politik over for EU generelt og Storbritannien i særdeleshed

1. Trump bærer i sit indre USA's drøm om at opløse Den Europæiske Union. Han mangler desuden diplomatiske evner og taler derfor åbent om denne drøm. Han roste Storbritanniens udtrædelse af EU, selv før han blev valgt som præsident, og opfordrede andre medlemslande til at følge trop og bryde med Bruxelles. Til trods for at USA's ønske om at demontere EU ikke er noget nyt, så er det nye i Trumps politik, at han åbenlyst kalder til dette uden nogen diplomatisk diskretion, hvilket fik den franske præsident Hollande til at sige d. 27.01.2017, at han ser Trump som EU's største udfordring: "*I en tale, som Hollande holdt i forbindelse med EU og Middelhavslandenes topmøde, sagde han: 'Når vi hører udtalelser fra USA's præsident, og når han taler om Brexit som en model, andre europæiske lande skal følge, så mener jeg, at det er vores pligt at svare ham'*" (Russia Today d. 28.01.2017)

2. Trump lægger ikke skjul på sin begejstring for Storbritannien: "*Den amerikanske præsident, Donald Trump, roste "det meget specielle forhold" mellem hans land og Storbritannien, mens han understregede, under sin modtagelse af den britiske premierminister, Theresa May, at et frit og uafhængigt Storbritannien udgør en velsignelse for verden*" (Aljazeera.net d. 28.01.2017). Inden da havde Trump lovet den tidligere leder af det britiske uafhængighedsparti (UKIP), Nigel Farage, at han ville genopstille statuen af Churchill i Det Hvide Hus, som Obama havde fået fjernet, hvilket er et løfte han har holdt. Den britiske partileder var den første udenlandske politiker, som mødte den nyvalgte præsident i "Trump Tower". Som en understregning af denne amerikanske retning over for Storbritannien, udtalte Trump følgende, under den fælles pressekonference med den britiske premierminister, Theresa May: "*Trump sagde, at det særlige forhold mellem de to lande er et af historiens mægtigste styrker til at opnå retfærdighed og fred. I dag fornyer USA sine stærke og dybe forhold med Storbritannien på militært, finansielt, kulturelt og politisk plan. Vi forsikrer, at vi yder vores støtte til dette meget særlige forhold på en vedvarende måde.*" (BBC d. 28.01.2017)

3. Man kan sammenfatte Storbritanniens nye politik, efter Brexit og Trumps valgsejr, til, at Storbritannien gør klar til at bevæge sig i nye retninger, frit fra EU's indflydelse, efter afstemningen om Storbritanniens udtrædelse af EU d. 23.06.2016. Storbritannien søger derfor i alle retninger for at genoplive den britiske internationale politik. Efter Trumps sejr d. 08.11.2016 så Storbritannien ham som en gylden mulighed, grundet hans manglende politiske erfaring, hans valgløfter og hans mottoer. Dette forklarer, at den britiske premierminister, Theresa May, var den første leder, som mødte Trump i Washington d. 27.01.2017, hvor hun gav ham råd, særligt vedrørende Rusland, og tilbød ham en fælles aftalte om bekæmpelse af ISIS i Syrien, hvilket med andre ord betyder, at Storbritannien på ny bringes op ved siden af USA på den internationale scene.

4. Denne nye politiske retning i Storbritannien stemmer overens med Trump-administrationens politiske retning. Dette faktum gør, at det er i USA's højeste interesse at gøre Storbritanniens udtrædelse af EU til et eksempel, som andre medlemslande skal efterfølge. Dette har sine omkostninger på amerikansk side: at underskrive lukrative handelsaftaler

med Storbritannien, som får de andre medlemslandes mundvand til at løbe, og at tildele Storbritannien en fremtrædende international position som belønning for at have affyret startskuddet på demonteringen af EU. Dette bekræftes både af den britiske og den amerikanske side i denne sag: "*Trump understregede på ny sin støtte til Storbritanniens beslutning om udtrædelse af EU, mens Theresa May udtrykte sit håb om at opnå en hurtig handelsaftale med Washington, som vil lette konsekvenserne af Brexit.*" (Aljazeera.net d. 28.01.2017)

Trump's eskalering i hans voldsomme og skamløse angreb på Islam og muslimerne

1. Angrebet på Islam og muslimerne er ikke kun fra Trump alene, men fra alle de vestlige ledere. Den eneste forskel på dem er deres fremgangsmåde i dette angreb. Nogle af dem pakker giften ind i gavepapir: Obama besøgte i starten af sin regeringsperiode flere muslimske hovedstæder (i Indonesien, Egypten og Tyrkiet), og han udviste en blød stil over for muslimerne, alt imens hans gentagne overgreb på muslimske lande og antallet af dræbte ved disse overgreb, specielt angreb med førerløse fly, nok overstiger antallet af overgreb og ofre i enhver anden præsidents tid. Trump har udvist en åbenlys fjendtlig stil uden at have behov for at pakke giften ind i gavepapir, og det har han gjort fra før han overhovedet blev valgt som præsident! Således besidder USA og vesten generelt et hadsk syn på Islam og muslimerne med rødder i korstogene.

2. USA og vesten generelt ved godt at muslimerne ikke har en stat til at varetage deres sager og svare hårdt tilbage på overgreb mod Islam og muslimerne. De er ligeledes udmærket klar over at regenterne i de muslimske lande ikke er loyale over for Islam, som de er loyale over for de kolonialistiske kuffar. Det vil sige, at disse regenter ikke rejser sig over for USA og vesten for at forsvare Islam og muslimerne. Tværtimod stiller disse regenter sig nogle gange – faktisk ofte – fjendtligt over for Islam med en fjendtlighed, der er tæt på den, som de kolonialistiske kuffar har mod Islam. Derfor ser vesten og USA ikke noget, som kan afholde dem fra voldsomme angreb mod Islam og muslimerne. Dette er hvad, der giver dem mod til deres overgreb uden at frygte nogen konsekvenser.

3. Da muslimerne havde en stat, hvilket de også vil have i fremtiden, med Allahs tilladelse, var de retskaffenhedens supermagt, som alle og enhver var forsigtig med at gøre vred. Undertrykkerne og tyranner kunne ikke drømme om at udføre overgreb på Islam og muslimerne, og hvis de begik den fatale fejl at begå overgreb imod dem, da fik de en reaktion fra muslimerne, som lærte dem og deres efterkommere en lektie for fremtiden. Historien bevidner dette, og de kolonialistiske kuffar er udmærket klar over det. Derfor yder de alt, hvad de kan, for at forhindre muslimerne i at genetablere deres stat, det retsindige kalifat, som vil give sandheden sejr og bringe falskheden til forfald.

Muslimernes resolute svar på overgreb fra deres fjender er et historisk faktum, som ikke kan benægtes af noget forstandigt menneske. Da en romer i udkanten af muslimernes lande vovede at begå uret mod en muslimsk kvinde, hvilket fik hende til at råbe til muslimernes kalif om hjælp: "Oh Mutasim!" Da ledte kaliffen en hær til hendes undsætning, og han nægtede at lade andre lede hæren. Han drog ud mod romerens hjemstavn, straffede ham og hans hjemby, erobrede landet og spredte godhed i det og fjernede ondskab.

Sindh's regent begik ligeledes et overgreb mod et skib, som havde nogle muslimske kvinder ombord, som han tog som gidsler. Dette fik kaliffen til at skrive til sin guvernør, at han skal straffe denne undertrykker. Muhammad Bin Al-Qasim ledte derefter en hær, som befriede de muslimske kvinder, straffede den undertrykkende regent og erobrede landet Sindh.

En forfatter til en roman, der indeholdt upassende passager om Allahs Sendebud (saaws) forsøgte at få den opført som teaterstykke på et teater i Storbritannien. Dette fik Storbritannien, som var en mægtig stat på daværende tidspunkt, til at give en officiel undskyldning til det osmanniske kalifats ambassade i London.

Således var muslimerne, dengang deres stat var en realitet. Hverken en Trump, hans lignende eller andre af jordens tyranner ville turde udtale eller udføre det mindste onde mod Islam og muslimerne... Ellers ville tungerne blive skåret af og benene brækket.

Men i dag bliver der begået overgreb mod den bærede Qur'an, mod Sendebuddet (saaws) og mod muslimernes lande, uden at disse overgreb bliver slået tilbage! Dette skyldes alene manglen på Imamen, den retsindige kalif, gennem hvis hænder, Sendebuddets (saaws) beskrivelse vil blive virkeliggjort, med Allahs tilladelse, ifølge den autentiske hadith hos både Bukhari og Muslim fra Abu Hurairah, som beretter, at Sendebuddet (saaws) sagde: "*Imamen (kaliffen) er sandelig et skjold, som man kæmper bag og beskytter sig med*".

Opfyldelsen af dette er ikke en svær sag for Allah (swt), og tiderne går på skift mellem nationer.

وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ

Disse dage lader vi gå på skift mellem folk [Ål-Imran: 140]

Islam har mænd, som er tro mod deres pagt med Allah. Deres beslutsomhed vil ikke svækkes, de vil ikke miste mod eller styrke, indtil Allahs løfte går i opfyldelse gennem deres hænder, ved etableringen af det retsindige kalifat efter disse tvungne regimer over muslimerne, som det fremgår i den autentiske hadith, som Imam Ahmad og At-Tayalisi har i deres samlinger, og ordlyden her er At-Tayalisi: "*Hudhayfah sagde: Allahs Sendebud sagde: "... Derefter vil der være et tvunget styre. Og det vil være, så længe Allah vil have det sådan. Derefter vil Allah ophæve det, når Han vil. Derefter vil der være et retsindigt kalifat ifølge profetskabets metode.*" Og Allah er Mægtig og Alvis.

5. februar 2017